394R1626

6.7.94 EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS OFFICIELLA TIDNING Nr L 171/1

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 1626/94

av den 27 juni 1994

om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna i Medelhavet

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 43 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag(1),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande(2),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande(3), och

med beaktande av följande:

Under de första tio år som gemenskapens fiskeripolitik har tillämpats har inga föreskrifter fastställts för bevarande och förvaltning av fiskeresurserna i Medelhavet, eftersom de speciella förhållanden som råder där gör det svårt att tillämpa bestämmelser motsvarande dem som gällt för Atlanten och Nordsjön sedan 1983.

Dock bör nu någonting göras åt de nuvarande resursproblemen i Medelhavet och ett harmoniserat förvaltningssystem införas, som är anpassat efter förhållandena där och som tar hänsyn till de nationella bestämmelser som redan gäller i området, samtidigt som det vid behov bör göras väl avvägda och gradvisa anpassningar av dessa bestämmelser för att skydda bestånden.

Gemenskapen bör också tillsammans med alla kuststaterna försöka få till stånd gemensamma riktlinjer för förvaltning och utnyttjande av fiskeresurserna i Medelhavet. I övrigt täcker förvaltningssystemet enligt denna förordning all verksamhet i samband med sådant fiske i Medelhavet som bedrivs av fartyg som för ett tredje lands flagg i någon av hamnarna inom gemenskapen.

Användningen av sådana redskap som bidrar till att den marina miljön eller bestånden i Medelhavet kraftigt försämras bör förbjudas. En del av kustbandet bör reserveras för mycket selektiva redskap som används av fiskare som bedriver fiske i liten skala. Genom undantag från det geografiska tillämpningsområdet för rådets förordning (EEG) nr 3094/86 av den 7 oktober 1986 om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna(4), är bestämmelserna om drivgarn och snörpvadar i den förordningen redan tillämpliga i Medelhavet.

För att förhindra överfiske bör egenskaperna hos de viktigaste typerna av fiskeredskap som används i Medelhavet specificeras, särskilt med avseende på minsta maskstorlek och minsta storlek för vissa arter av fisk, kräft- och blötdjur samt andra fiskeprodukter som är specifika för Medelhavet.

För att undvika att större mängder fisk och kräft- och blötdjur fångas som inte uppfyller kraven på minsta storlek är det viktigt att skydda vissa områden där stora mängder ungfisk samlas med hänsyn till de speciella biologiska förhållanden som råder där. När de lagstiftande myndigheterna i gemenskapen eller medlemsstaterna fastställer bestämmelser för fiske i Medelhavet bör de ta hänsyn till de speciella behov som finns när det gäller särskilt sårbara eller hotade arter och områden.

För att undvika att den vetenskapliga forskningen hindras bör bestämmelserna i denna förordning inte tillämpas på sådan verksamhet som bedrivs i forskningssyfte.

Det bör fortfarande vara möjligt att tillämpa nationella åtgärder som kompletterar eller överskrider minimikraven i det system som införs genom denna förordning, eller åtgärder som reglerar förhållandena mellan dem som är verksamma inom fiskerisektorn. Sådana åtgärder får upprätthållas eller införas, förutsatt att kommissionen granskar om de är förenliga med gemenskapsrätten och med den gemensamma fiskeripolitiken.

Sådana nationella åtgärder som får vidtas i enlighet med denna förordning bör tillåtas under en begränsad tid på ett sådant sätt att deras skadliga inverkan på resurserna och på

(1) EGT nr C 5, 9.1.1993, s. 6 och EGT nr C 306, 12.11.1993, s. 10.
(2) EGT nr C 255, 20.9.1993, s. 237.
(3) EGT nr C 201, 26.7.1993, s. 27.
(4) EGT nr L 288, 11.10.1986, s. 1. Förordning senast ändrad genom förordning (EEG) nr 3919/92 (EGT nr L 397, 31.12.1992, s. 1).

fiskarnas verksamhet inom gemenskapen blir så liten som möjligt.

I enlighet med artikel 2.2 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk[1] är medlemsstaterna skyldiga att se till att icke yrkesmässig fiskeverksamhet inte äventyrar bevarandet och förvaltningen av de resurser som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken. Denna skyldighet är särskilt betydelsefull i Medelhavet, eftersom sådan verksamhet är mycket omfattande i detta hav och det är viktigt att begränsa de eventuella skadliga följderna för bestånden.

Gemenskapen har undertecknat Förenta nationernas havsrättskonvention om rätten till havet, som innehåller principer och föreskrifter för bevarande och förvaltning av havets biologiska resurser.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Denna förordning skall tillämpas på all fiskeverksamhet och andra aktiviteter i anslutning till denna som bedrivs i den del av medlemsstaternas territorium och i de farvatten i Medelhavet som ligger öster om longitud 5° 36' V som lyder under medlemsstaternas överhöghet eller jurisdiktion, med undantag av dammar och laguner. Den skall också tillämpas på sådan verksamhet som medlemsstaternas fartyg bedriver i Medelhavet utanför dessa farvatten.

2. De medlemsstater som gränsar till Medelhavet får lagstifta på de områden som omfattas av punkt 1, inbegripet icke yrkesmässigt fiske genom att besluta om ytterligare åtgärder eller åtgärder som sträcker sig utöver de minimikrav som anges i denna förordning, förutsatt att dessa åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten och i överensstämmelse med den gemensamma fiskeripolitiken.

När medlemsstaterna beslutar om sådana åtgärder skall de se till att bevara sårbara eller hotade arter och miljöer, särskilt de som anges i bilaga 1.

3. Kommissionen skall i god tid underrättas om alla planer på att införa eller ändra nationella åtgärder för bevarande och förvaltning av resurserna, så att den kan yttra sig i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 14 i förordning (EEG) nr 3094/86.

Artikel 2

1. Det är förbjudet att vid fisket använda giftiga, bedövande eller frätande ämnen samt apparater som alstrar elektriska urladdningar och sprängämnen, eller att ha sådana ämnen och apparater ombord.

2. Det är förbjudet att använda "andreaskors" och liknande släpredskap för att skörda koraller samt tryckluftshammare eller andra slagredskap för att samla in borrmusslor.

3. Från och med den 1 januari 2002 är det förbjudet att använda instängningsredskap och släpredskap som sätts ut från fartyget och manövreras från land (landvad), om inte rådet med kvalificerad majoritet på kommissionens förslag fattar ett annat beslut på grundval av vetenskapliga rön som visar att användningen av sådana redskap inte har någon skadlig inverkan på resurserna.

Artikel 3

1. Det är förbjudet att använda trål, vad/not eller liknande fiskeredskap inom en kustzon av tre sjömil eller på ett vattendjup av mindre än 50 m om ett sådant djup nås närmare kusten, oberoende av vilken drag- eller släpmetod som används, utom när den nationella lagstiftningen medger undantag från gränsen om tre sjömil när denna inte ligger inom en medlemsstats territorialvatten.

De fiskeredskap som används på ett kortare avstånd från kusten än det som anges i första stycket, och som används i enlighet med den nationella lagstiftning som gällde den 1 januari 1994, får användas fram till och med den 31 december 1998, med undantag av parbottentrål som får användas fram till och med den 31 december 2002, om inte rådet på kommissionens förslag med kvalificerad majoritet fattar ett annat beslut på grundval av vetenskapliga rön som bevisar att användningen av dem inte inverkar skadligt på resurserna.

2. Trots punkt 1 är det tillåtet att använda skrapredskap för att fånga skaldjur oberoende av avståndet från kusten och vattendjupet, såvida fångsten av andra arter än skaldjur inte överstiger 10 % av hela fångstens totala vikt.

3. Det är förbjudet att använda bottentrål, vad eller liknande redskap på havsbottnar beväxta med posidonia (*Posidonia oceanica*) eller andra marina fanerogamer.

4. Det är förbjudet att använda någon form av instängningsredskap inom en kustzon av 300 m eller på ett vattendjup som är mindre än 30 m, om ett sådant djup nås närmare kusten.

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall utarbeta en förteckning över skyddade zoner där begränsningar av fisket införts på grund av de biologiska förhållanden som råder där.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall fastställa en lista över fiskeredskap som får användas i skyddade zoner samt lämpliga tekniska föreskrifter på grundval av de mål som satts för bevarande och i överensstämmelse med denna förordning.

3. Åtgärderna enligt punkterna 1 och 2 skall anmälas till kommissionen, som skall underrätta de övriga medlemsstaterna om dem.

[1] EGT nr L 389, 31.12.1992, s. 1.

Artikel 5

1. Medlemsstaterna skall besluta om begränsningar av de tekniska egenskaperna hos de viktigaste typerna av fiskeredskap i enlighet med de minimikrav som anges i bilaga 2.

2. De begränsningar som avses i punkt 1 skall anmälas till kommissionen i enlighet med artikel 1.3.

När kommissionen utövar sina befogenheter i enlighet med artikel 14 i förordning (EEG) nr 3094/86 skall den ta hänsyn till vilken typ av fiske som är utmärkande för farvattnet ifråga.

Artikel 6

1. Det är förbjudet att använda trålar och liknande släpredskap, garn och instängningsredskap, och att ha sådana redskap ombord, om inte maskstorleken i den del av redskapet där maskstorleken är minst lika stor eller större än en av de minsta maskstorlekar som anges i bilaga 3.

Alla fiskeredskap som har en minsta maskstorlek som är mindre än någon av de maskstorlekar som anges i bilaga 3, och som används i enlighet med den nationella lagstiftning som var i kraft den 1 januari 1994, får användas fram till och med den 31 december 1998, såvida inte rådet på kommissionens förslag med kvalificerad majoritet fattar ett annat beslut i ljuset av vetenskapliga rön som visar att användningen av sådana redskap inte har någon skadlig inverkan på resurserna.

2. Maskstorlekarna skall fastställas enligt det förfarande som anges i kommissionens förordning (EEG) nr 2108/84[1].

3. Redskapets längd skall definieras som övertelnens längd. Redskapets höjd skall definieras som summan av maskornas höjd, inbegripet knutar, när de i vått tillstånd sträcks ut vinkelrätt mot övertelnen.

Artikel 7

Medlemsstaterna får förbjuda landningar på andra platser än sådana som är speciellt förberedda för eller som fått tillstånd att ta emot landningar. Om medlemsstaterna beslutar om sådana åtgärder skall de omedelbart anmäla dem till kommissionen, som skall underrätta de övriga medlemsstaterna om dem.

Artikel 8

1. Fiskar, kräftdjur, blötdjur eller andra fiskeprodukter skall anses vara för små om de är mindre än den minsta storlek som anges i bilaga 4 för ifrågavarande art.

Storleken på fisk, kräftdjur och blötdjur skall mätas i enlighet med artikel 5.2 i förordning (EEG) nr 3094/86 om inte annat anges i bilaga 4. Om det är tillåtet att använda mer än en metod för att mäta storleken, skall fisken, kräftdjuret eller blötdjuret anses ha erforderlig storlek när minst ett av de mått som fastställts enligt dessa metoder är större än motsvarande minsta mått.

2. Minsta mått för koraller, sjöborrar, sjögurkor och svampar skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 43 i fördraget.

3. Fiskar, kräftdjur, blötdjur eller andra fiskeprodukter som inte uppfyller storlekskraven får inte behållas ombord, lastas om, landas, transporteras, lagras, säljas, ställas ut eller bjudas ut till försäljning.

Artikel 9

Denna förordning skall inte tillämpas på sådan fiskeverksamhet som endast bedrivs i vetenskapligt syfte med tillstånd från och under överinseende av en eller flera berörda medlemsstater och som kommissionen i förväg underrättats om.

Artikel 10

När kommissionen utövar sina befogenheter enligt denna förordning, särskilt när den förbereder förslag till åtgärder på de områden som omfattas av avtal som slutits mellan yrkesverksamma inom fisket, skall den inhämta utlåtande från de organisationer som representerar de yrkesverksamma.

Artikel 11

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1995.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Luxemburg den 27 juni 1994.

På rådets vägnar

C. SIMITIS

Ordförande

---

[1] EGT nr L 194, 24.7.1984, s. 22.

BILAGA 1

SÅRBARA ELLER HOTADE ARTER ELLER OMRÅDEN

ARTER

Alla marina arter av

— däggdjur (*Cetacea* och *Pinnipedia*)

— fåglar

— sköldpaddor (*Cheloniidae*)

— fisk

som lever i Medelhavet och som finns upptagna i bilaga 1 och 2 till konventionen om skydd av flyttande arter av vilda djur, som antogs genom beslut 82/461/EEG[1], eller bilaga 2 till konventionen om skydd av europeiska vilda djur och växter samt deras naturliga miljö som antogs genom beslut 82/72/EEG[2].

OMRÅDEN

— våtmarker vid kusterna

— havsbottnar beväxta med marina fanerogamer.

---

[1] EGT nr L 210, 19.7.1982, s. 10.
[2] EGT nr L 38, 10.2.1982, s. 1.

BILAGA 2

MINIMIKRAV FÖR DE VIKTIGASTE REDSKAPENS EGENSKAPER

Tråll (flyttråll och bottentråll)

— Bara sådana anordningar som är tillåtna i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 3440/84[1] får användas för att täcka in- eller utsidan av lyftet.

Skrapredskap

— Skrapredskapens maximala bredd skall vara 4 m utom när skrapredskapen används för fiske efter svamp (gagava).

Instängningsredskap (not/vad-redskap)

— Nätet får vara högst 800 m långt och 120 m högt utom för tonfiskvadar.

Bottenstående garn (garn och insnärjningsredskap) och grimgarn

— Bottenstående garn får ha en höjd av högst 4 m.

— Varje fartyg får sätta högst 5 000 m bottenstående garn och får inte har mer ombord.

Bottenrev

— Varje fartyg får sätta högst 7 000 m långrev och får inte ha mer ombord.

Flytrev

— Varje fartyg får sätta högst 60 km långrev och får inte ha mer ombord.

---

[1] EGT nr L 318, 7.12.1984, s. 23.

BILAGA 3

MINSTA MASKSTORLEKAR

Släpredskap (bottentrålar, flyttrålar*, förankrade vadar, m.m.):	40 mm
Instängningsredskap:	14 mm

* Vid fiske med flyttråI efter sardiner och ansjovis gäller en minsta maskstorlek av 20 mm om dessa arter utgör minst 70% av fångsten efter sortering.

BILAGA 4

MINIMIMÅTT

Arter	Minimimått
FISK	
Dicentrarchus labrax	23 cm
Diplodus-spp.	15 cm
Engraulis encrasicholus(*)	9 cm
Epinephelus-spp.	45 cm
Lophius-spp.	30 cm
Merluccius merluccius	20 cm
Mugil-spp.	16 cm
Mullus-spp.	11 cm
Pagellus-spp.	12 cm
Pagrus pagrus	18 cm
Polyprion americanus	45 cm
Scomber scombrus	18 cm
Solea vulgaris	20 cm
Sparus aurata	20 cm
Thunnus thynnus	70 cm och 6,4 kg
Trachurus-spp.	12 cm
Xiphias gladius(**)	120 cm
KRÄFTDJUR	
Homarus gammarus	ryggsköld 85 mm total längd 240 mm
Nephrops norvegicus	ryggsköld 20 mm total längd 70 mm
Palinuridae	total längd 240 mm
BLÖTDJUR	
Pecten-spp.	100 mm
Venerupis-spp.	25 mm
Venus-spp.	25 mm

(*) Medlemsstaterna får i stället för minsta storlek ange antal exemplar av denna art per kg.
(**) Längden skall mätas längs en rät linje från underkäkens spets till den bakre änden av den kortaste fenstrålen i stjärtfenan.